

S. 9, 16 Ille vos pavit . . ille nuditatem vestram textit . . . stipendia pauperibus disposuerat.

S. 9, 19 saniem et foetorem ulcerosi non abhorruit, cum minister . . obstupparet.

S. 9, 22 hos ipsemet excalciabat, hos collocabat, hos de nocte consurgens tegebat . . Imperavit mundo, pauperes illi. Mundus illi, pauperibus ipse ministravit.

S. 9, 43 de bono . . quod ab hominibus abscondere non potuit . . locuti — quis enim scire posset, quae solo deo teste peregit — de aliis quoque virtutibus, quibus claruit, aliqua dicamus, nam omnia dicere non sufficimus.

S. 10, 34 studium circa Spirense monasterium fervere.

S. 11, 9 quod fides tua ea mihi spectata est, ut haec scripta nulli detegas, aut, si qua foras exierint, auctorem non prodas.

S. 16, 10 Quem deviantem a publica via, ne forte incideret in hostes.

S. 16, 22 dum . . festinaret, . . obvios habuit.

S. 16, 23 obvios habuit . . A quibus interrogatus . . quo tenderet.

S. 18, 3 cum . . sopori se dedisset.

S. 18, 34 Nec praetereundum.

S. 19, 4 orationi vacaret.

S. 19, 14 cum pondus in caput imperatoris libraret.

S. 23, 43 sceleri fortunaeque cedendum putavit.

S. 112, 24 alere egentes, vestire nudos, nihil sibi ex militiae stipendiis praeter cotidianum victum reservare.

S. 127, 21 leprosum miserabili facie horrentibus cunctis osculatus est.

S. 112, 12 servo . . , cui tamen versa vice dominus serviebat, adeo ut plerumque ei et calciamenta ipse detraheret et ipse detergeret . . hic tamen saepius ministraret.

S. 111, 18 omnes virtutes suas latere voluisset. Quamquam etiam ex his, quae comperta nobis erant, plura omisimus, quia sufficere credidimus, si tantum excellentia notarentur.

S. 112, 6 animus tamen . . circa monasteria . . semper intentus.

S. 109, 10 ea tibi fiducia libellum edidi, qua nulli a te prodendum reor . . quod si acciderit . . suppresso, si tibi videtur, nomine libellus edatur.

S. 115, 18 devia secutus incidit in latrones.

S. 121, 24 dum iter ageret . . obvium haberet.

S. 116, 8 se ei obvium tulit, quo tenderet quaerens.

S. 113, 15 cum se sopori dedisset.

S. 134, 1 Non praetereundum (S. 127, 24 Nec praetereundum est).

S. 120, 18 orationi vacabant.

S. 115, 19 cumque unus . . in caput eius librasset ictum.

S. 116, 26 cedendum itaque temporis arbitratus.